

L'APUNT

El secret dels premis més nets

Lluís Lloret

Hi ha tres maneres de contemplar els premis: confiar que si a una obra, de qualsevol branca de l'art, li donen un premi és perquè se'l mereix; maliciar-se de qualsevol premi; no empassar-se segons quins premis i valorar-ne alguns. A la majoria de premis cal que l'autor s'hi presenti, però n'hi ha uns quants en què un jurat (que no rep cap remuneració) tria les opcions premia-

bles i, al final, la que consideren millor. Guanyar un dels premis Serra d'Or té doble mèrit, doncs. Encara més si marquen la tendència de guardonar obres que potser es mereixen més reconeixement del que han tingut, com també es pretén fer amb el premi Llibreter. El secret? Són dos premis sense dotació econòmica, per això són més nets. No es pot tenir tot.

Jordi Bordes

Críticateatre

Matar Ricard, format metacrilat

David Carabén (Barcelona, 1971), al bar que va obrir fa uns mesos a les Corts. Mishima es completa amb Marc Lloret (piano), Dani Vega (guitarra), Alfons Serra (bateria) i Xavi Caparrós (baix) ■ JUANMA RAMOS

intentant conquerir el cosmos. Ja no busco conquerir res, ara ja sé el que hi ha. Sé més o menys l'èxit que podem tenir i la mena d'hòsties que ens podem fotre. I mirem de passar-ho bé amb el que tenim.

'Ara i res' és un disc força més despul·lat.. Era la idea?

Sí. No volíem renunciar a la contundència del so, però alhora calia que les lletres fossin intel·ligibles. D'altra banda, he estat més narratiu. M'he allunyat una mica de la meua vessant més lírica, sense tantes metàfores i imatges poètiques. He fet un esforç per ser més concret i descriure alguna escena.

'Qui més estima' és una versió adaptada de WH Auden i 'Tot són preguntes' és un poema de Joan Vinyoli. Què li agrada tant d'aquest poeta?

Tinc la impressió, cada vegada que lleigeixo un poema seu, que parla de totes les coses del món. De la seva vocació, de la seva obra, de la seva relació amb la dona, de la seva eternitat... Cada paraula està tan ben triada i cada imatge és tan sòlida que tinc la sensació que, per dins de cada poema, hi passa tota la vida. És llegir-lo i adonar-se del molt que ens queda per aprendre...

'S'haurà de fer de nit' té una d'aquelles frases difícils de trobar en un disc de 'pop': "No hi ha res que encengui millor la vida que entendre que ens hem de morir."

Sí, d'alguna manera era un desafiament, però sempre que escolto la paraula 'mort' en una cançó em crida l'atenció. En un primer moment vaig pensar que era una cançó una mica massa sinistra, però si hi penses atenció, veuràs que és tot el contrari. Va sobre el fet de saber que, cada moment que pateixes, és a benefici d'un episodi millor. Es tracta de ser prou ganyàpia per veure que ni som tan feliços ni tan desgraciats. I que, en qualsevol cas, la desgràcia és també l'anunci que vindrà alguna cosa millor.

Es veu fent cançons de vell?

Sí, i tant! N'estic molt segur. M'imagino morint mentre taral·lejo una melodia que encara no és una cançó i que no he tingut temps de guardar a la gravadora [riu]. ■

Lluís Homar interpretant Ricard III, amb un Joel Joan fent de Duc de Buckingham, a la Sala Gran del TNC ■ MAY ZIRCUS

Ricard III

Traducció: Joan Sellent
Dramatúrgia: Lluïsa Cunillé
Director: Xavier Albertí
Dimecres, 3 de maig (fins a l'11 de juny) a la Sala Gran del TNC.

La proposta de Xavier Albertí amb aquest *Ricard III* és, efectivament, un monument a la paraula de Shakespeare. S'ha alliberat el text de les peces que flairaven més a encàrrec: la reina Elisabeth va voler legitimar la corona dels Tudor proposant a Shakespeare que fes una obra en la qual es veiés les contínues lluites sanguinàries entre les corones dels York i els Lancaster. La dramatúrgia de Lluïsa Cunillé ho evita i permet que la peça acabi amb la mort de Ricard. Però, més enllà de les decisions de tallar parts de la peça original, el que compta és la mirada que es fa a un dels drames de capçalera del dramaturg. És encertat aquest món de metacrilat i alumini a

l'escena, que presenta un quadre, fred, distant, asèptic? Cobra prou potència el dubte de si Ricard III és malvat de naixement, o si s'hi torna com a arma per fer-se valer?

El drama i la peripècia carregada de noms i assassinats anteriors obliguen a una atenció extrema a l'espectador. Més quan en alguns passatges costa entendre les interpretacions (sobretot, les femenines a la primera part), tot i que van amplificats per garantir que el vers arriba fins a l'última filera. Els canvis d'escena i les bromes "pastorals" dels personatges proven de donar aire a una contínua manipulació de Ricard per esdevenir rei.

Sens dubte, el treball dels actors a escena estava contrastat, ja abans de començar. Aquest Ricard III que vesteix Lluís Homar, a més, és còmplice amb el públic que el diverteix amb una rialla aspirada i entre-

tallada. Té un cert aire de bufó amb la diferència que les seves ocurrències no són per ridiculitzar la Cort sinó per executar-la. Sense metàfores. Sobta una Lina Lambert molt austera i fan enriolar un Oriol Genís amb aparença de follet malvat com a assassí amb consciència. Antoni Comas llueix la seva versatilitat al cant i al piano. En general, són interpretacions molt contingudes.

Potser l'excepció és un Homar, un digne i pròxim Ricard III, sí. L'èpica del vers i el posicionament forçat (fa molt bé de mirar de treure importància a les croses que el presenten com el personatge malgirbat que exigeix la tradició) el mantenen lluny del monòleg d'arrencada de *L'art de la comèdia* (TNC, 2015). Les reflexions de Ricard III són d'una eficàcia sense escrúpols. I així és complicat bastir un espai per a l'ètica del comportament com protagonitzava

Homar a *El professor Bernhardt* (TNC, 2016).

La posada en escena, molt depurada, estàtica, que només es vol distreure amb elements més aviat superflus que no hi aporten gaire res recorda molt a una impecable interpretació de *Terra de ningú* (Sala Petita, TNC, 2014). Com la vida de Ricard III cada cop és més breu, més escanyada. Però els reflexos incomprensibles de l'estructura sembla que, d'arrencada, el terra impol·lut de la Cort presenti una mena de marques com si algú hagués estat arrossegant mobles el dia abans.

La brillantor de les paraules congela l'escena, no l'aconsegueix apropar a l'avui, tot i la bona intenció d'un vestuari aparentment atemporal. *Ricard III* retruny a escena però no ressona a l'interior. Aquí és on la peça, que agrada per la seva monumentalitat, va més coixa. ■

De gira

Mishima van començar la gira del seu vuitè disc el cap de setmana passat a Girona i, de moment, tenen confirmades dates als festivals Primavera Sound, Vida i Itaca.